

og aftvang her den rødmende og blegnende Pige en fuldstændig Tilstaaelse.

Den næste Dag indfandt Mester Jacobæus sig hos Per og spurgte ham kort, uden Omsvøb, endog uden først at sige, hvem han var, om det var hans Hensigt at gifte sig med hans Broderdatter. Per prøvede i Begyndelsen at snakke sig fra Sagen, bad ham tage Plads og lod halvt uforstaaende overfor hans Spørgsmaal. Men med et Hovedkast bad den vrededirrende Mand sig fritaget for Talemaader og fordrede kort og klar Besked. Et Ja eller et Nej vilde han have, intet andet.

Endnu tøvede Per med Svaret. Dog var det ingenlunde Mandens truende Holdning, der gjorde ham tvivlraadig. Han havde været ude for et Par knyttede Næver før og lod ham nu ogsaa med en tilstrækkelig haansk og overlegen Mine forstaa, at han aldeles ikke var bange for ham. Hvad der holdt hans Svar tilbage, var en højtidelig Benaelse over, at Afgørelsens store Time alt-saa nu var kommen, at han maaske allerede havde set Fransisca for sidste Gang. Han tænkte modfaldent paa, at nu sad hun derinde i Huset ved Siden af og ventede i Angst og Spænding paa hans Svar, — og virkelig fór der ham et Øjeblik den Tanke gennem Sjælen at lade alle tvivlsomme Storheds-Drømme fare, at holde fast paa den ene, sikre Lykke-Spurv, han her havde indfanget,